

**Дідусь Апчих та його друзі.
казкові повісті**

КУПИТИ

Письменник Олександр Вільчинський відомий читачам перш за все своїми романами та повістями для дорослих, а “Дідусь Апчих та його друзі” - це його перша книжка для дітей. У ній маленькі читачі зустрінуться з лісовичком Апчихом, який мешкає у міському парку і разом зі своїми друзями охороняє весняні першоцвіти та робить інші добрі справи. А ще познайомляться з мимовільними мандрівниками Моквиком і його приятелькою мокрицею Моксі. І разом із котом Муркотом переживуть вир почуттів до миші Насті. Як лісовики викликають таксі і чи бояться їжаки трамваїв? Яке одне на двох слово вивчили дві колишні риби і чи можуть риби бути колишніми? Чи розуміють коти мову людей? Про це та більше дізнаєтеся із книжки...

Олександр ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Дідусь Апчих та його друзі

Казкові повісті

Присвячую дорогому моєму внукові
Дмитрикові Вільчинському

Письменник Олександр Вільчинський відомий читачам перш за все своїми романами та повістями для дорослих, а “Дідусь Апчих та його друзі” — це його перша книжка для дітей. У ній маленькі читачі зустрінуться з лісовичком Апчихом, який мешкає у міському парку і разом зі своїми друзями охороняє весняні першоцвіти та робить інші добрі справи. А ще познайомляться з мимовільними мандрівниками Моквиком і його приятелькою мокрицею Моксі. І разом із котом Муркотом переживуть вир почуттів до миші Насті. Як лісовики викликають таксі і чи бояться їжаки трамваїв? Яке одне на двох слово вивчили дві колишні риби і чи можуть риби бути колишніми? Чи розуміють коти мову людей? Про це та більше дізнаєтеся із книжки...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

весняна казка

У давньому місті Львові у старому парку на схилі гори під Високим Замком жив собі дідусь Апчих. Він був таким само старим та давнім, як сам парк, а може, навіть іще старшим. Адже пам'ятав навіть ведмедів, які колись водилися у лісах навколо Львова. Тих, які прокидались, як відомо, в березні, вилазили з берлог і починали займатися своїми ведмежими справами, а саме — саджати проліски, підсніжники та інші першоцвіти.

А дідусь Апчих любив квіти, а також трави, дерева та кущі, бо ж був лісовичком. Але перші весняні квіти він любив найбільше, може, тому, що вони з'являлися одразу, як сходив сніг, і символізували пробудження природи після довгої зими. Їхня поява означала, що і йому час братися до справ, вирушати у мандри в усі кінці величезного парку довкруг Замкової гори, а часом і далі.

Проте сам дідусь не садив ні пролісків, ні підсніжників, ні інших першоцвітів просто тому, що насправді він дуже маленький, навіть менший за проліска. І коли землю кропив весняний дощик, а у Львові, як відомо, це часте явище, то він навіть міг заховатися під квіткою, наче під парасолькою.

Але того року весна була пізньою й холодною, і на схилах Високого Замку довго лежав сніг. Дідусь Апчих не любив холоду і, коли весна затримувалася, він рідко виходив зі своєї теплої хатки під пеньком на краю парку. А коли все ж виходив розвідати, чи ще, бува, не настала справжня весна, то швидко вертався назад під свій пеньок.

Адже справжньої весни все не було і лише голосне дідусеве: «Апчих!» — розліталось навкруги, лякаючи його сусідку, пані Ворону, яка облюбувала собі для спостереження гілку старого клена вгорі над дідусевим пеньком. Бо хоча дідусь і був маленьким, але пчихав так голосно, що чути його було не лише на крутих схилах Високого Замку, а далеко за його межами. Сестриця Кахик зазвичай чула його аж у яру на Погулянці, а братик Хихик — у Стрийському парку. Втім, це й не дивно, бо ж у них, як і у всіх лісовичків із родини Хо, слух набагато кращий, ніж у людей.

Дядечко Хо — це їхній далекий родич, найвідоміший з усіх українських лісовичків, про нього колись навіть написав оповідання славетний письменник Михайло Коцюбинський. Дідусь Апчих уже не раз чув те оповідання, коли старші читали його

своїм малюкам, або й від самих дітей, які брали в руки книжку, і їхнє читання долітало до його вух. От і минулої осені, коли ще було тепло і кватирки у багатьох вікнах ще були відчиненими, він чув його з уст хлопчика Дмитрика, який мешкає на шостому поверсі високого будинку біля підніжжя Замкової гори. І хоча Дмитрик лише недавно навчився грамоти і читав ще по складах, але дідусь Апчих усе добре чув і навіть пані Ворона також дещо чула, бо гукала йому з верхньої гілки:

— Ка-ар! Сусіде, чуєте? Знову про чарівний костур вашого дядечка!..

Ще б не чути — звісно, чув! Бо, попри те, що дідусь Апчих був дуже старим, на свій слух не скаржився, хіба що трохи на зір, але й то не надто. Він узагалі ні на що не скаржився і нічого не боявся, окрім хіба що протягів. Чомусь у них, лісовичків, саме так: вітряні протяги, що гуляють парком, йому ніколи не подобалися, і щойно зачувши їх, він голосно пчихав.

Лише один вітерець його тішив — той, що дув із півдня і зазвичай приносив тепло й віщував гарну погоду. А ще деколи він доносив до дідусевих вух голоси його сестриці Кахик і брата Хихика. Бо ж і Погулянка, і Стрийський парк розкинулися південніше його Високого Замку, тільки сестриця — ближче до сходу сонця, а братик — до заходу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ